

Jacky

Online

Verawati Calmer

Jacky Online

Titel: Jacky Online
Auteur: Verawati Calmer

Eerste druk, januari 2024

Copyright © 2024 Verawati Calmer

Alle Rechten Voorbehouden

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit is fictief werk. Namen, karakters, plaatsen, evenementen en incidenten zijn de producten van de verbeelding van de auteur. Elke gelijkenis met werkelijke personen, levend of dood, of werkelijke gebeurtenissen is puur toeval.

Jacky Online

Jacky online #1 - mijn eerste bericht

3 november 1999

Daar zit ik dan, alleen in mijn eerste woning. Een studio van ongeveer 25 vierkante meter in het centrum van Utrecht, nabij het Neude om precies te zijn. Er staat alleen nog een bed, en een tafel met een stoel. Mijn kleding zit nog in koffers, mijn boeken stapel ik charmant tegen een muur of liggen op en naast mijn bed. In een andere hoek ligt mijn muziekverzameling in de vorm van cd's, LP's en cassette recorders naast mijn stereotoren en LP-speler, want die heb ik er los bijgekocht zodra ik hoorde dat ik deze studio kon huren. Later heb ik nog twee planten gekocht en een zacht vloerkleed waar ik op kon liggen, dat was goedkoper dan een bank.

Voor het raam heb ik een rolgordijn van de Xenos opgehangen. Het houdt niet veel licht tegen, maar wel de blikken van ongewenste personen. Je weet nooit wie in de verte met zijn telescoop bewoners in de omgeving aan het bespieden is.

Jacky Online

Mijn kleine studio voelt als een avontuur, voor een ander is dit een droom, voor mij ook. Toch voel ik me minder vrij als ik had gehoopt en zit ik na een avond achter de bar gewerkt te hebben achter mijn computer en per toeval heb ik deze website ontdekt waar je een eigen dagboek op kan plaatsen. Het is nu drie uur in de nacht en ik dacht laat ik het eens proberen om mijn gedachten over deze studio te ordenen.

Het bed staat in het midden van de kamer. Tussen het voeteneind en de muur ligt het zachte vloerkleed en bij de muur staat mijn televisie. Een klein compact model met een ingebouwde videospeler. Alles staat nog op de grond, net als de verzameling video's. Deze nacht staat zoals gewoonlijk MTV op en die zal aan blijven staan tot ik in slaap val, mocht dat ooit gebeuren.

Een goede slaper ben ik namelijk niet. Daarom is de stad zo ideaal, dacht ik. Dan kan ik 's nachts een wandeling maken zonder mij eenzaam te voelen. Verrassend genoeg heb ik hier geen behoefte om in de nacht te gaan rondlopen. Het internet is daar een van de redenen van. Hier is zoveel te ontdekken en er gaat nog meer

Jacky Online

komen, dat weet ik zeker. Maar de afgelopen maanden kon ik mij bezig houden met Monica Lewinsky en de dood van Prinses Diana. De dood van Gianni Versace. In plaats van wandelen, lees ik op het internet. Er zijn nog veel mensen die twijfelen over het nut van dit nieuwe fenomeen, maar daar ben ik niet een van. Het houdt me van de straat en dat is maar beter ook.

Het wordt tijd mijn eerste bericht af te sluiten. Eens kijken hoe dit gaat werken. Mijn eerste dagboek op het internet. Jacky Online. Het begin van een onbekende geschiedenis.

Jacky Online #2 - Niet gelezen

24 november 1999

Wat grappig. Mijn blog, zo heet dit blijkbaar, is niet gelezen. Dat geeft ook niet en ik had het ook niet verwacht. Toch ga ik weer wat schrijven. Het gaf me een goed gevoel en het typen heeft een soort mediterende werking op mij. Met een beetje fantasie ben ik Carrie Bradshaw uit *Sex & The City*, schrijvend in haar appartement. Ik in Utrecht, zij in New York. Alleen kan ik voor mijn gevoel niet schrijven zoals zij en heb ik niet het partyleven dat zij heeft. Wel ken ik veel mensen. Ik hoef ook niet per se alleen te zijn, maar daar kies ik voor. Na een hele dag in het cafe te hebben gewerkt, vind ik het prettiger om niet mensen te hoeven entertainen.

Carrie Bradshaw schrijft ook over haar belevenissen, haar dagelijkse ervaringen en deze verbindt ze aan het vinden van de ware liefde. Iets wat voor mij nog niet in mijn leven hoeft te zijn. Ik zie veel stelletjes. Verkering. Relaties. Verlovingen. Huwelijken. Ze gaan allemaal langs me heen en ik voel niet

het verlangen hetzelfde te hebben. Een persoon in mijn leven met wie ik lief en leed deel en die altijd iets van mij moet vinden. De maatschappij romantiseert het hebben van een relatie en een serie als Sex & The City weet daar op niet-traditionele wijze tegenaan te trappen. Dat bevalt me wel.

Niet dat ik graag ergens tegenaan trap, maar ik weiger me te vormen naar tradities. Zeker als ik voel dat het niet bij mij past. Hoewel ik zeer traditioneel ben opgevoed, heb ik geen behoefte om dat pad zelf te volgen. Ik ben net achttien jaar, ik heb nog zoveel te ontdekken en te beleven. Het zou zonde zijn om daarin geremd te worden door een vriend en zijn familie. Ik heb mijn eigen familie en die vragen al veel tijd en energie. Als ik thuis ben wil ik niets. Geen verplichtingen, geen gezeur.

Soms is er wel iemand bij me of ben ik met iemand. Het komt niet vaak voor. Dan doe ik een poging tot een verkering. Het lukt me nooit, dan heb ik geen tijd of weet ik niet hoe ik die persoon moet toelaten. Er is geen ruimte. Daarom wil ik niet te veel meubels in mijn studio.

Jacky Online

Hoe meer spullen, hoe minder ruimte, hoe minder lucht.

*Laat me ademen om te zweven
Laat me zweven om te blijven
Laat me blijven om te zijn
Laat me zijn om te leven*

*Ver weg
Ver weg van jouw armen
Blijf ik bestaan*

Is dit een gedicht? Het lijkt wel leuk. Gisteren heb ik een gitaar gekocht, deze was in de aanbieding en het staat leuk in mijn studio.

Ver weg van jouw armen, blijf ik bestaan

Daar ben ik goed in.

Jacky Online #3 - In de chaos blijven

26 november 1999

Stappen vind ik erg ingewikkeld. Het is een levensstijl waar ik me onhandig voel, maar achter de bar voel ik mij wel thuis. Het houdt me bezig en tegelijkertijd ben ik onderdeel van het uitgaansleven. De bar voelt als ontspanning en daarom vind ik het nooit erg om de avond- en nachtdiensten te draaien van het eetcafé. Doordeweeks sta ik overdag in de bediening en vanaf donderdag tot en met zaterdag sta ik zeker twee nachten achter de bar. De vrije dagen wisselen per week, maar ik ben zeker twee dagen in de week vrij. Als ik donderdagavond vrij ben, zit ik vaak voor het raam van mijn appartement en dan kijk ik over het Neude. Er is altijd iets te zien, altijd iets te beleven en altijd iets te schrijven.

Op de rustige momenten mag ik er een boek bij pakken, maar die momenten ken ik in mijn werk zelden. Er is altijd iets te doen achter de bar om de boel op orde te houden. Hoe rommelig zo'n eetcafé ook lijkt, er moet altijd orde in de chaos blijven. Tijdens een van die

rustige momenten ontmoet ik Lola, een dame die begonnen is met de studie Informatica. Een uitzonderlijke studie voor een jonge vrouw en eens in de zoveel tijd is ze met andere meiden in het eetcafé. Ik heb haar verteld over mijn werk op het internet, wat ze heel interessant vindt, al is het geen programmering zoals zij aan het leren is. Lola woont nog bij haar ouders, maar ze komt ook regelmatig bij mij. Ze wil graag op kamers, maar ze weet niet hoe ze dat moet bekostigen. Werken vindt ze moeilijk, zegt ze, maar waarom is me niet duidelijk.

Dat de horeca mij bevalt is ook maar mijn geluk en anders kan ik altijd iets anders proberen, maar meer dan dat wil ik ook niet. Ik zou ook geen studie en werk kunnen combineren. Zeker niet in combinatie met de zorg voor mijn moeder. Als ik daar overdag nodig ben, dan kan ik in de avond aan het werk. Het is een goede combinatie en het werkt. Maar ik wil toch een manier vinden om mezelf te vormen, zodat ik niet mijn hele leven achter de bar hoeft te werken. Dat gaat echt niet lekker voelen voor mijn lijf.

Lola heeft me op een idee gebracht. Het internet. Websites maken is de toekomst zegt ze en ze wil mij leren programmeren. Ik ben een ster achter de bar, maar programmeren weet ik niet hoor. Hier moest Lola om lachen. Nu ik erover nadenk, heeft ze wel gelijk. Zij kan het mij leren, ik kan haar ervoor betalen. Twee vliegen in één klap. Maar ik moet er de moed voor vinden. Ik bepaal al zo lang wat ik doe en wanneer. Maar hier voel ik een vreemde druk, alsof ik niet te lang moet wachten om deze stap te nemen. Om een van de pioniers te zijn in de digitale wereld.

Dit is ook al pionieren. Schrijven op het internet. Het web. Bloggen. Het helpt mij om het leven te ontdekken. Om mezelf te ontdekken. Ik heb geen school nodig. Alleen het internet.

Jacky Online #4 - Makkelijk gezegd

2 december 1999

Mensen zijn zo afgezaagd. Gisteren een verjaardag gehad en weer de standaard vragen moeten beantwoorden:

'Waar woon je?'

'Studeer je?'

'Waar is je vriendje?'

Vooral die laatste. Waar is je vriendje? Alhoewel, zo raar is die niet. Als ik een vriend zou hebben, dan zou ik hem de familiegelegenheden besparen. Ik vind ze zelf al vermoeiend, ondanks dat ik zelf wel geïnteresseerd ben in de belevenissen van anderen. Het is de interesse in mij, die vaak energie weg neemt. En de confrontatie met het feit dat ik andere keuzes heb gemaakt in mijn leven. Dat ik de middelbare school niet heb afgemaakt na de vierde havo. Ik bleef niet eens zitten, ik weigerde gewoon te gaan. De omgeving kon ik niet meer verdragen nadat mijn moeder ziek was geweest. Het gelach en het plezier sloot niet meer aan bij mijn leefwereld, dat ik liever die omgeving ontvluchtte.

Jacky Online

Tot mijn opluchting merk ik dat veel het wel begrijpen. Ik was zestien, mijn moeder werd ziek. Ze zijn al blij dat ik niet ergens snuivend onder een brug lig waarschijnlijk. Wel houd ik van een wijntje of wodka in de avond. Zeker als de bar gesloten is, is het gezellig om met collega's nog na te drinken, of nog even te blijven als mijn dienst klaar is. Maar meer niet.

Met Lola drink ik wel meer. Niet overdreven, maar gewoon gezellig. Een fles wodka, soms zelfs whisky. Afhankelijk van ons budget. En dan filosoferen over ons leven. Lola komt uit een redelijk standaard gezin. Een vader die werkt als magazijnmedewerker, een moeder als administratief medewerker. Ze is enig kind en al vroeg geobsedeerd door computers, of eigenlijk schermen. Ze vertelde dat ze als kind al nieuwsgierig was naar de techniek achter de televisie en later dus ook de computers. De studie informatica is dus erg logisch.

'Mensen denken altijd dat het magisch is, maar het is gewoon veel rekenen.'

Lekker makkelijk gezegd, maar ze heeft wel gelijk. Ik was dan niet altijd gefascineerd door schermen, maar het internet heeft mijn interesse aangewakkerd in de digitale mogelijkheden. We gaan snel, daar ben ik van overtuigd. Nog even en niets is meer geheim. Nu wordt al zoveel op televisie uitgezonden, vooral in Amerika, O.J. Simpson en Monica Lewinsky zijn nog maar het begin. Ik heb nu al het gevoel dat ik soms gefilmd wordt. Dat doen die beelden met je. Je krijgt het idee dat er overal een camera is die op je inzoomt.

Beetje zoals die vragen van de familie die snel inzoomen op de voor hen belangrijkste punten van jouw leven: huis, studie/werk, liefde. Zelf weet ik niet eens wat ik essentieel vind, voornamelijk dat ik blijf ademen. Dat ik mijn ouders trots maak en geen zorgen veroorzaak. Die zullen ze vast hebben, nu hun dochter alleen in de grote stad woont en werkt achter een bar. Gelukkig kennen ze hun boekenwurm goed.

'Jij vindt je eigen weg', zei mijn moeder toen ze me niet meer naar school

kreeg. 'Je hebt zo'n instituut niet nodig.'

De leerplicht was klaar voor mij en de wereld stond voor mij open. Na die drukkende jaren, gunde ze me alle vrijheid die ik nodig had om weer mezelf te vinden en dat lukt me aardig. Geen vriendje. Geen studie. Wel een geweldige studio in de stad.

Jacky Online #5 - vangnet

6 december 1999

De zaak Monica Lewinsky heeft mij bang gemaakt. Ook al zie ik mezelf niet werken als stagiair in het witte huis, de situatie kan ook mij overkomen. Dat is ook bijna gebeurd. Ik durf het nog niet te benoemen op deze blog, dat ga ik ook niet doen. Ooit vond ik iemand leuk, nog steeds, hij was ouder en charmant. En ik was nieuwsgierig en eenzaam. Een raar cliché, een logische combinatie. Ik ging niet te ver. Ik ging nooit te ver. Zelfs geen kus, maar als ik had gewild dan had het ver kunnen gaan.

Een paar maanden later was het voorbij, want ik zag hem net zo charmant doen bij iemand anders en toen was de uitdaging er bij mij af. Hoopte ik. Toen mama ziek werd, probeerde hij wel toenadering te zoeken, maar ik had andere dingen aan mijn hoofd. Hij verloor zijn interesse in mij, net zoals zo velen deden in die periode.

Bijna zou ik sorry zeggen tegen al die mensen die niet wisten hoe plezier te maken met mij. Die mensen met wie ik

niet kon lachen. Niet kon feesten. Niet kon keten, want dat hoorde je te doen, keten. Om de meest onbenullige redenen die ik zinloos vond. Ik wilde gewoon rust en die kreeg ik. In die periode bleef ik alleen achter en dat ben ik nog steeds. Achter deze computer. Inmiddels is het mijn beste vriend. Het vangnet van mijn gedachten.

Nu ik erover nadenk een betere manier dan een of andere hoge functionaris die om zijn eigen ego misbruik maakt van mijn ziel. Geen verloren ziel, zeker niet. Die heb ik gered door te vertrekken van het instituut dat school heet.

Dat had Monica beter ook kunnen doen. Weglopen van Clinton. Ze adoreerde hem, meer dan dat en meer dan hij waard was. Nooit zal ik een man adoreren. Hij hoeft mij ook niet te adoreren. Enkel liefhebben en respecteren. Maar hoe vind je zoiets? Hoe weet je dat de adoratie van een persoon echt en blijvend is? Dat is onmogelijk. Het enige wat blijvend is in de liefde is de eeuwige diepte. Een oneindige sprong naar het onbekende. Dat was het ook voor Monica. Ze sprong om liefde te vinden en ze kwam terecht in

Jacky Online

een absurde wereld van media,
beschuldigingen en onredelijkheid. Het
doet je vrezen liefde te achtervolgen,
maar liefde maakt blind. Het is nog meer
waar, dan ik ooit heb kunnen bedenken,
dat hebben Monica en Bill bewezen.

Jacky online #6 - onopvallend stijlvol

8 december 1999

Wat is mijn stijl? Mode blijft belangrijk om ons heen en ik kijk er ook naar. Als je naar school gaat, dan volg je de kledingstijl om je heen, je beste vrienden, je klas. Tot mijn zestiende was ik erg zoekende en was ik tevreden met een spijkerbroek en een t-shirt, maar de wereld is snel veranderd. De ene groep draagt felle kleuren, de andere groep is dagelijks te zien in trainingspakken en weer een andere groep in donkere kleuren. Waar ik voor kies? Van alles wat. Ik maak een grappige mix van de mode van nu. Wijde broeken met een strakke top en daarop een wijd vest of oversized blouse. Soms draag ik weer een strak vest. Ik houd ervan mensen steeds op een ander spoor te zetten. Ze denken dat ik voorspelbaar ben, omdat ik al werk. Maar juist dat maakt dat ik vrij ben om een nieuwe mode stijl te creëren en het kan niet een rage worden, omdat alles eenmalig is.

Vandaag probeerde ik iets anders. Een korte zwarte rok, donkere panty en mijn

laarzen. Voor de veiligheid koos ik toch voor een gestreept truitje met daarover een wijde blouse. De blouse en de rok heb ik bij een tweedehands winkel gekocht. De laarzen liep ik tegen het lijf onderweg naar mijn werk. Ik denk dat dit mijn nieuwe stijl word en aangezien ik vorig jaar 18 jaar ben geworden, kan ik nog meer het uitgaansleven ontdekken. Daar zoek ik nog de beste outfits voor, om onopvallend stijlvol in de trendy clubs van Nederland te verschijnen.

Als je om je heen kijkt lijkt het zo makkelijk, iedereen om je heen draagt de gekozen outfit van die dag. Zoals ik dagelijks doe voor de spiegel die ik eindelijk bij de Xenos heb gekocht. Ik wil niet in de muur boren, dus laat ik de spiegel tegen de muur leunen. Het heeft een zilveren lijst, nep uiteraard. Echt is niet te betalen of heb ik er eigenlijk niet voor over.

Een huis. Het interieur. De kleding. Allemaal zijn ze bepalend voor je identiteit. Wie je bent, wie je wilt uitstralen en wat je wilt verbergen. Pijn en geheimen worden op verschillende manieren verborgen. Ieder mens geeft

daar een eigen draai aan. Dat maakt de wereld gevarieerd en kleurrijk, waardoor alle andere mysterieuze en mystieke feiten geborgd blijven.

We zijn allemaal een weerspiegeling van de wereld. De verschillende seizoenen. Verschillende schitteringen, verschillende verborgen schatten, gebreken en onheilspellende donderslagen. We dragen het allemaal bij ons. De ene dag laten we het meer zien dan de andere dag. Afhankelijk van het weer dat zich laat zien in ons bewustzijn. Wat een woorden heb ik weer bedacht en dat allemaal door een nieuwe outfit die voor mij een nieuw tijdperk inluidt. De tijd van vrijheid, feesten en ontdekken.

Jacky Online #7 - verborgen prinses

10 december 1999

Het is jammer dat bloggen pas sinds dit jaar mogelijk is. Of dat ik het pas dit jaar heb ontdekt. Er waren veel mensen die het internet al hadden gevonden. Alleen leek het nog niet voor iedereen mogelijk om zelf een pagina te maken op het web. Zelf begin ik het ook net te ontdekken. Ik vraag me af hoe de wereld eruit had gezien tijdens O.J. Simpson. Of Prinses Diana. Voor de laatste is het maar beter, dat het internet nog niet gebruikt werd. Dan had ze zeker geen rust gehad.

Prinses Diana. De dag dat zij overleed is voor mij de dag dat alles anders was. Ik kende de media niet zonder haar foto's. Haar gezicht heerste overal, meer dan haar lief was. Het continue jagen naar haar gezicht, bleek uiteindelijk te leiden naar haar dood. Niet haar einde. Ik geloof dat haar legende altijd zal bestaan. Niet omdat ze mooi was, maar omdat ze een andere kant van de mensheid liet zien en een

andere kant van de elite die juist verborgen moet blijven.

Ik geloof niet in prinsen en prinsessen. Dat zijn enkel labels die niets zeggen over de kwaliteit en goedheid van een persoon. Zelfs de status is niet alleszeggend en zaligmakend. Toch blijf ik ze onderzoeken, de koningshuizen, alle schitteringen die je tegemoet komen als zij op beeld zijn. Het is gewoon een voor gevoel. Niemand die zoveel macht heeft, kan echt zijn.

Maar er zijn dagen dat ik fantaseer dat ik zelf een verborgen prinses ben. Dat ik daarom verloren ben en ik zonder mijn biologische ouders opgroeï. Het is een vergezochte verklaring die me op sommige dagen door een onbekende duisternis trekt. Het idee dat ik iemand kan zijn die ik hier niet ben, kan ik gelukkig een uitdaging vinden. Wanneer ik die uitdaging heb gevonden, dan zet ik mijn adoptie weer opzij. Het bestaat, maar ik hoef er niet naar te kijken.

Toch blijft de onwetendheid mij achtervolgen en ik sta daar gelukkig niet alleen in. Met mijn moeder kan ik veel praten over mijn afkomst en de

onbekendheid van mijn achtergrond. Tot de dag van vandaag frustreert het haar dat ze niet kan vertellen wie mijn biologische ouders zijn. Haar bedoeling was mij zoveel mogelijk mee te geven en mij ooit weer te herenigen met mijn familie. Gisteren belde ze me dat ze weer mijn dossier heeft doorgenomen en besloten heeft alle betrokkenen te schrijven. Daar wilde ze wel mijn toestemming voor en dat heb ik haar gegeven. Zelf vind ik het moeilijk om dat uit te voeren, maar ik loop wel met een ander idee.

Het internet geeft meer manieren om achter informatie te komen, dus ik ontvang een kopie van mijn dossier en ik ga uitzoeken of ik via het internet nog achter nieuwe namen en adressen kan komen. Al vraag ik me af of de familie van een verborgen prinses zo eenvoudig te vinden is via het wereldwijde netwerk. Als ik dat ben, dan zijn daar andere vaardigheden voor nodig.

Jacky Online #8 - ingrijpende
omstandigheden

12 december 1999

Vandaag zat er een groep studenten in het grand café te studeren. Het waren vier meiden en blijkbaar was er een les uitgevallen. In plaats van de kantine van de faculteit kozen ze dit grand café. Door hun boeken nam ik aan dat ze rechten studeerden en dat was ook zo. Uit nieuwsgierigheid vroeg ik waarom ze niet op de faculteit willen studeren. Het kwam erop neer dat ze zich niet dat soort rechtenstudenten voelen. Ik heb aangegeven dat ze hier altijd welkom zijn. Het waren inderdaad niet de standaard studenten, wel ijverig, maar zonder de snobistische poeha die ik vaak genoeg zie.

Alleen liet een van de dames haar boek liggen en die heb ik even doorgebladerd. Ik vond het zowaar interessant en ik heb hetzelfde boek besteld bij de grote boekhandel om de hoek. Ik begin me te vervelen en heb behoefte aan studie, alleen geen instituut. Dus heb ik besloten op mijn eigen manier te leren.

Vreemd hoe je jezelf kan vergeten als er ingrijpende omstandigheden op je pad komen.

In de brugklas was ik juist een ijverige leerling. Een die hield van lezen, van samenvattingen maken en juist dat laatste bracht mijn leven overhoop. Een paar leerlingen vonden het niet nodig dat ik altijd alles noteerde en opschreef voor mezelf en hebben regelmatig op het schoolplein mijn tas leeggemaakt en allerlei dranken uit de kantine eroverheen gegooid.

Dat waren de eerste gebeurtenissen die de leerling in mij kleiner maakte. Ik stopte met schrijven, met samenvattingen en notities maken. Op school althans. Thuis bleef ik het doen, maar ik nam ze niet meer mee. Tijdens de slapeloze nachten las ik de samenvattingen door en daardoor kon ik mijn schooljaren doorkomen, tot mijn moeder ziek werd. Daardoor isoleerde ik mezelf steeds meer. Niemand begreep meer wie ik was of hoe ik leefde en ik begon de school en de leerlingen steeds ingewikkelder te vinden. Daarom ging ik niet meer.

Ik heb geen moeite met contacten leggen, wel met blijvende contacten en groepsdruk. Ik ga liever mijn eigen gang. Het bloggen is dus een uitkomst. Het internet voelt als een veilige haven voor mij. Hier is veel te vinden en je hoeft er niet je huis voor uit of verplicht voor in een benauwde klas te zitten die je beoordelen op iets waar jij je juist gelukkig bij voelt.

Wat was er mis met samenvatten, of met het schrijven? Ik deed er niemand kwaad mee, maar het kwaad vond mij. Nu zit ik hier, in mijn studio in Utrecht. Mijn eigen wereld waar geen ruimte is voor oordelen. Hier kan ik ademen. Lezen, schrijven, samenvatten en onderzoeken. Maar nog steeds houd ik het hier, verborgen in mijn eigen wereld. Als ik het hier weer hervind, dan wil ik het beschermen van de oordelen van anderen en kom ik ermee naar buiten als ik sterk genoeg ben. Ooit zal die dag komen, ooit.

Jacky Online #9 - onbereikbare wereld

14 december 1999

Voorzichtigheid wordt altijd aangeraden, maar zelden opgevolgd. Kerst en oud en nieuw komen eraan. Op tweede kerstdag moet ik werken en ook met oud en nieuw heb ik aangeboden een dienst draaien. Deze dagen wil ik liever onzichtbaar zijn. Niet bestaan. Verdwijnen. Weg zijn van de zogenaamde blijdschap en wensen voor het nieuwe jaar. Ik voel geen gelukzaligheid meer, enkel een zoektocht naar mijn bestaan die ik zo uniek mogelijk wil invullen. Mijn moeder is blij mij toch te zien op eerste kerstdag, hoewel ze weet dat ik niet van die gezelligheid ben. Mijn familie houdt van glitters en ik weet me zolang ik weet geen raad met die uitbundigheid.

'Ik ben al blij als ik je even zie. Dat ik kan laten zien dat jij je redt in Utrecht.'

Ik weet nooit of ze werkelijk aan mij twijfelt, of liever wilt opscheppen. Die gedachte zat in mijn hoofd toen ik twee uitzonderlijker gasten opmerkte in het cafe. Nou moet ik zeggen dat onze

klandizie veelzijdig is, maar mannen in pakken vallen wel degelijk op. Ik hoor daar geen aandacht aan te besteden. Iedere klant krijgt een eerlijke en respectvolle service, zoals het hoort. Maar een CEO is wel een hele grote uitzondering. Ze hadden uitgebreid geluncht en ik merkte dat ze allebei op hun gemak waren. Toen ik aan het afruimen was, begreep ik dat dit café vroeger hun vaste plek was en Mr.CEO de andere persoon trakteerde vanwege zijn korte bezoek in Nederland.

De andere partij moest snel weg, maar Mr.CEO bleef hangen. Geïnteresseerd in mij en ik in hem. Helaas, maar hij oogde vriendelijk en hij gaf me een kaartje. Vertelde mij dat ik welkom zou zijn bij een gelegenheid als ik interesse had om wat bij te verdienen. Waarop ik hem vroeg of ik eruit zie alsof ik dat nodig heb. Hij gaf geen antwoord, alleen een guitige grijns die ik niet uit mijn hoofd krijg. Een foute man, vermoed ik, een waar ik bij uit de buurt moet blijven, maar die mij nieuwsgierig maakt.

Ik geloof niet in macht, in prestaties en in rijkdom. Al deze eigenschappen

worden verworven uit duistere praktijken waar alleen een selecte groep mensen beter van wordt. Andere betrokkenen kunnen buffelen wat ze willen, maar uiteindelijk trekken ze aan het kortste eind. Op het kaartje staat de datum 21 december 1999 en het is mijn toegangsbewijs tot een exclusief feest in een van de grote elitaire panden van Utrecht in een van de duurste straten van de stad.

Die nieuwsgierigheid leidt mij naar dit vreemde evenement. Een uitnodiging van een vreemde man die ik op een dag zomaar ontmoette in het cafe waar ik werk. Dit ga ik proberen en als ik het niets vind, dan ben ik zo weer weg. Ik vertel het niemand, alleen op deze blog. Meer zal ik er ook niet over zeggen, alleen Mr. CEO, want deze man zal ik vaker tegenkomen. Werken in de stad als je achttien jaar bent kan je leiden naar onverwachte plekken. Maar je moet blijven opletten, ervoor zorgen dat ook jij beter wordt van de dwaasheden van zij die zichzelf als onaantastbaar zien. Dat kan ik ook, zolang ik in stilte deelneem aan een onbereikbare wereld van eenzame zielen.

Jacky Online

Jacky Online #10 - vooruit kijken

21 december 1999

Het is makkelijk om te gaan voor het grote geld. Grote beloftes, macht en invloed. Afgelopen avond heb ik mogen werken op een gelegenheid waar Mr. CEO aanwezig was en met hem vele anderen. Eenmaal binnen wisten ze meteen wie ik was en de dames waren blij met mijn komst. Veel wil ik er niet over kwijt, alleen dat ik niet van plan ben daar nog een keer te komen. Het betaalde goed, het was er schoner dan in het grand café en de mannen ook. Van de buitenkant dan, hun dure pakken verhullen de smerige spelletjes, praktijken en gedachten die ze op die plek uitbundig met elkaar delen. Zonder schaamte, berouw of empathie.

Toch twijfel ik. Aandacht en geld zijn twee aantrekkelijke factoren die je makkelijk in een dergelijke val kunnen trekken. Dan ben ik blij met de opvoeding van mijn moeder. Hoewel altijd een tikje wantrouwig, dient het ook als mijn bescherming in zo'n vreemde situatie als vanavond. Ik heb gedaan wat

van mij gevraagd werd en het bedienende personeel ondersteund bij het serveren van de dranken, heel veel dranken. Met verbazing heb ik bekeken hoeveel van die mensen die vervolgens achter het stuur gingen zitten. Het zal in hun ogen geen kwaad kunnen, maar ik heb er geen goed gevoel bij.

Zelf wilde ik lopend naar huis gaan, maar Mr. CEO hield me aan in de hal, met zijn vrouw weliswaar en stelde ons aan elkaar voor. Ze heet in dit geval Mrs. Erg vriendelijk, netjes en degelijk, ze vroegen mij om nog na te drinken samen, maar dat heb ik afgeslagen. Wel hebben ze me naar huis gebracht. Zij wilde niet dat ik op het late tijdstip alleen naar huis zou lopen. Als er wat zou gebeuren, dan zou zij zich met name verantwoordelijk voelen. In de auto vroeg ze wel hoe ik het vond bij het feest. Ik antwoordde eerlijk: een leuke ervaring voor een keer. Ze waardeerde mijn eerlijkheid en bij het verlaten van de auto, gaf ze me haar kaartje. Die ligt nu in een la, maar ik heb geen idee wat ik ermee ga doen.

Nu ik achter mijn computer zit, vraag ik mij af waarom Mr. CEO mij heeft

betrokken bij deze avond. Ik geloof niet in toeval, ik geloof in het lot. Dat ontmoetingen een reden hebben. Dat er een reden is dat mensen in je leven verschijnen, blijven en ook weer verdwijnen. Zelfs als je liever wilt, dat deze mensen blijven. Je hebt het komen en gaan van mensen niet in de hand. Dat zeg ik nu heel flink. Toen mijn moeder ziek was, had ik er alles voor over om ervoor te zorgen dat ze de kanker zou overleven. Alles. Naar mijn gevoel heb ik ook gedaan wat in mijn macht lag. Al is het voor mijn gevoel nog te weinig. Het is altijd te weinig.

Met mijn moeder gaat het nu weer goed en vandaag liet ze nog weten dat ze druk is met de voorbereidingen voor kerst. Ik vroeg of het erg is of ik oversla om haar te helpen. Op de dag zelf zal ik uiteraard weer haar sous-chef zijn. Dat vond ze helemaal prima, maar niet zonder na te vragen of het wel goed ging. Ik zei van wel, maar dat ik geen gevoel meer heb bij de glitter en glamour van de familie. Ze bleef een tijdje stil en zei toen 'dat is mijn schuld'. Daarom laat ze me zijn zoals ik ben, natuurlijk is het niet haar schuld. Niet letterlijk, we hadden de jaren alleen

anders gewild, zonder ziekte, maar dat is niet meer terug te draaien. We kunnen alleen maar verder. Ik met bloggen, bardiensten en zo nu en dan een sous-chef dienst bij mama. Als we maar vooruit kijken, blijven hopen en open staan voor verrassende ontmoetingen.

Jacky Online #11 - je eigen slaapzak

24 december 1999

Ik kon het niet laten en ik ben toch naar het huis van m'n ouders gegaan. Gelukkig is mijn oude slaapkamer niet heel veel veranderd en ik slaap weer sinds een paar maanden in mijn oude kamer. Kerst kan niet snel genoeg voorbij zijn, al vind ik de geur van kerstkoekjes en taart wel heel prettig ondanks dat ik verlang naar mijn studio waar regelmatig de bierlucht van het uitgaansleven binnen komt zweven.

Mijn vader heb ik mijn blog laten zien en vond het erg grappig. Nu zit ik achter zijn computer mijn blog te typen. De computer staat op een tafel in de woonkamer en mijn vader doet in de woonkamer alsof hij niet meekijkt over mijn schouder. Het is kerstavond en het is toch wel fijn hier te zijn, maar ik kijk op tegen morgen. De gezelligheid is niet meer aan mij besteed. Ik ben er voor mijn ouders, mijn familie tolereer ik haha. Nee, ze zijn echt wel goede mensen, ik ben zelf denk ik de alien in het gezelschap. Allemaal doen ze hun best mij te betrekken in het plezier en

de gezelligheid, het komt alleen niet meer bij mij binnen.

Niet dat ik wil zeuren of een excuus zoek, maar ik ben ook anders. Ten eerste ben ik geadopteerd, wat betekent dat je op papier en biologisch al 2-0 achter staat. Ten tweede heb ik sinds mijn zestiende ruim twee jaar een zieke moeder gehad waarbij het leven in het teken stond van chemo's en alles wat daarbij kwam kijken. Ten derde ben ik geen student en leef ik als wazige Annie in een studio in Utrecht. Oké dat laatste vinden mijn nichten maar wat interessant en ik verwacht echt wel logeer verzoeken te krijgen. Iedereen is welkom, maar breng je eigen slaapzak en kussen mee.

Goed, ik ben voorbereid en nu ik het zo neer type valt het best mee. Oh nee, ik heb er nog steeds geen zin in, maar ik denk dat ik wel een manier ga vinden om de avond op zijn Jacky's te doorstaan. Ik heb in ieder geval een leuke kerst outfit gevonden bij de H&M. Zwart. Geen glitter, wel een jurkje. Strak, met laarzen en een mooi grijs doorzichtige topje erbij. M'n ouders hebben het niet eens goedgekeurd. Als ze me maar laten

blijven en anders heb ik toch een reden
het kerstdiner over te slaan (grinnik).

Er zijn nog meer redenen die mij alien
maken. Er zijn ook redenen die mij met
ze verbinden, daarom zit ik
waarschijnlijk hier. Uiteindelijk zijn
ze toch familie, we zien elkaar al jaren
op verjaardagen en feestdagen.
Uiteindelijk ontstaat daardoor ook een
band en dan maakt de biologische
genetica niet meer uit. Enkel de
onbewuste en bewuste gedeelde
ervaringen, die ons samen een geheel
maken op en dankzij deze dagen.

Jacky Online #12 - vrij en virtueel

25 december 1999

Als ik antwoorden zoek dan ga ik schrijven. In de hoop dat mijn woorden vanzelf de antwoorden vormen. Dat alles wat ik zoek, in mijzelf verborgen is. Daar hoop ik op, maar er blijven vragen komen zonder antwoorden. En als mijn vragen op zijn, dan kan ik altijd rekenen op mijn familie die nieuwe vragen bedenkt. Zelfs vragen waarbij ik mijn eigen antwoorden ben vergeten.

Als ik thuis ben, dan lijkt ik alles helder voor ogen te hebben. In mijn studio, met mijn baan, mijn leven. Ik heb niets te klagen, ik kan rondkomen. Nu. Dat is het. Volgens velen denk ik niet aan mijn toekomst. Maar wat betekent de toekomst als mensen ziek worden en sterven? Wat betekent de toekomst als oorlogen blijven bestaan? Wat betekent de toekomst als dingen eindig zijn? Dat geeft toch juist alle redenen het heden te omarmen?

Tijdens het kerstdiner liet ik deze woorden vrij. Het waren niet de woorden die aansloten bij de feestelijkheid van

kerst. Ik vond van wel, omdat het werkelijkheid was. Ook aan deze tafel. Toch bleef ik er niet op doorgaan en ging nadenken. Over mijn toekomst. Het heden. Ik wil geen spijt krijgen van gemiste kansen. Niet over twintig jaar beseffen dat ik jarenlang mezelf heb vastgehouden aan mijn bardiensten, dat is inderdaad niet wat ik wil.

Maar ik wil wel vrijheid. Een los leven. Los van instituten, maar wel met kennis. Mijn gedachten gingen toch weer naar het internet en wie weet ga ik mij toch richten op websites maken. Ik ga het tegen niemand zeggen. Volgend jaar verras ik ze allemaal. Dan heb ik nieuwe stappen gezet. Als ik terug in Utrecht ben, dan zoek ik Lola op en vraag ik haar mij te helpen. Of misschien kan ik haar oude studieboeken overnemen. Ik vind wel een manier, maar alleen mijn manier.

Het antwoordt niet mijn vragen. Er komen nieuwe bij. Ondanks dat ik doe waar ik plezier in heb, moet ik blijven voelen dat ik op mijn plek ben achter een computer. Schrijvend en creërend. De plek voelt veilig en vrij. Een gevoel wat verdween tijdens de zieke jaren van

Jacky Online

mijn moeder. Ik weet niet of het er ooit geweest is, maar ik weet wel dat het kleine beetje veiligheid transformeerde in een holle donkere wereld die oneindig lijkt.

Het internet is een nieuwe wereld. Virtueel. Veilig, vrij en virtueel. Hoe mooi is dat.

Jacky Online

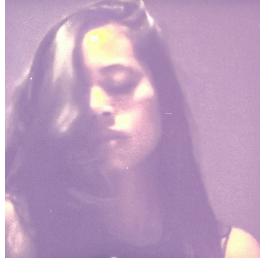
Tot in het millennium.

Jacky Online

Auteur: Verawati Calmer

Jacky Online

Over de auteur

Jacky Online is een blog geschreven door Verawati Calmer (1982) gepubliceerd op haar eigen website by-verawaty.com.

Als schrijver is zij bekend op social media als Instagram, Pinterest, TikTok en Twitter bekend onder de namen Pherawaty en Verawaty.

Met haar werk wil zij mensen inspireren en motiveren op krachtige en liefdevolle manier de donkere momenten van het leven te doorstaan.

Overige Nederlandse werken van
Verawati Calmer:

Layla's Glinstering - Eer en Geweten
June
Het Droomhuis
Ivy's Vuur
Oneindig Verdwenen (poëzie en proza)
Verslavend Verlangen

Engelse boeken
van Verawati Calmer:

Upside Wilderness (poetry)
Silent Magic
The voice of June (poetry)
Diving In (poetry)
The Chaos Fairytales (poetry)